

Les fronteres de Convergència

TONI CRUANYES

AVUI, 19 de gener del 2009

El fitxatge de l'independentista Ramon Tremosa és el pas més vistós i decidit de Convergència en els últims anys per acostar-se a Esquerra Republicana. Mentre es multipliquen els gestos públics entre Artur Mas i Joan Puigcercós per visualitzar un possible pacte més enllà del 2010, l'operació Tremosa és una opa més o menys hostil i directa cap a l'electorat republicà. Però, ja se sap, els vots no són propietat de ningú. Tampoc els independentistes. CiU està executant una estratègia que va començar amb el discurs sobre el dret a decidir que va pronunciar Artur Mas fa més d'un any. A Convergència han après bé la lliçó de les eleccions de 2003 i 2006, quan van guanyar a les urnes però no van trobar aliats per poder governar. Cal buscar socis, i Artur Mas ja sap quins són els únics que poden fer-lo president: els d'Esquerra. Però els que també han après la lliçó de les últimes eleccions al Parlament són els socialistes. Al PSC li sobren socis potencials per governar, però l'assignatura pendent és la victòria electoral. José Montilla necessita més vots, i no els pot robar d'Iniciativa o d'ERC, ja que els estaria traient d'aquells que després l'han d'ajudar a sumar al Parlament. Per tant, els socialistes han activat tots els mecanismes al seu abast per disputar vots a CiU i, de moment, estan seguint fil per randa el manual: posat pujolià, pragmatisme, els ulls sempre posats en la centralitat, to reivindicatiu a Madrid...; el president Montilla sap que la seva reelecció depèn de fins on sigui capaç d'incorporar el discurs -i els vots- de la Convergència i Unió que guanyava per majoria absoluta als anys 80 i 90. Precisament per això, el viatge de Convergència cap al sobiranisme comporta un risc intrínsec per a Artur Mas. Ha de continuar vigilant la

rereguarda. Ja se sap, els vots no són propietat de ningú. Tampoc els de Convergència.